

— Πότε θὰ σὰς ἐπανίδω; ἠρώτησεν ἱκετεύων ὁ Λιτζανώφ.

— Αὐριον ἀπεκρίθη ἡ Βάνδα· θὰ προσπαθῇσω νὰ ὑποκλέψω στιγμὴν τινα· ἀλλ' ἂν τοῦτο δὲν κατορθωθῇ, τότε μεθαύριον.

Ὁ Στέφανος ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς· του.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἡδυνήθη ἐν τέλει νὰ εἶπῃ.

— ὦ! ναί, ἐφέλλισε κατασυγκεκινημένη ἡ Βάνδα, τείνουσα αὐτῇ τὴν χεῖρα ἐφ' ἧς ὁ Στέφανος ἐπέθεσε τρυφερώτατον φίλημα, συναθροίσας πρὸς τοῦτο πάσας τὰς ἐκλειπούσας δυνάμεις του. (ἀκολουθεῖ)

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΛΟΙΑΟΥ

Ἀγαπητέ μοι κύριε,

Ἡ πρόσκλησίς σας μὲ στενοχωρεῖ λίαν. Θέλεπε νὰ σὰς περιγράψω ἐντὸς εἰκοσάδος στίχων τί αἰσθάνομαι ἄδουσα. Ἐὰν μοὶ ἐχορηγεῖτε ἐτῶν τινῶν διάστημα καὶ εἰκοσάδα τόμων ἴσως τὸ κατώρθουν, μῶλον ὅτι καὶ πάλιν δὲν εἶμαι τόσον βεβαία. Διότι ποτὲ ἀκόμη μέχρι τοῦδε δὲν ὑπελόγησα τὰς συγκινήσεις μου ὅσας ἔχω δοκιμάσει κατὰ τὰ διάφορα διαστήματα καθ' ἃ ἔχω ψάλλει. Γνωρίζω μόνον, ὅτι ὅταν τὸ ὄνομά μου ἀναγράφεται εἰς τὸ πρόγραμμα, ἀπὸ τῆς πρώτης αἰσθάνομαι ἐν ἐαυτῇ τινα θερμὴν, κινεῖσθαι καὶ διατελῶ ἀπασχολημένη· καὶ καθ' ὅσον ἡ τῆς παραστάσεως ὥρα προσεγγίζει μὲ καταλαμβάνει ὡσεὶ τις πυρετός, τὴν δὲ τελευταίαν στιγμὴν, ὅταν ἐτοιμάζομαι νὰ ἐγκαταλείψω τὸ δωμάτιόν μου ἵνα μεταβῶ εἰς τὴν σκηνὴν, ἐν αἰσθημα μὲ κατακυριεύει· φρικῶδεις φόβος. Αἱ κατὰ τὴν παράστασιν συγκινήσεις διαφεύγουσι τὴν ἀναλυτικὴν ἐξέτασίν μου. Εἰσὶν ἀνάλογοι τοῦ προσώπου ὅπερ ὑποκρίνομαι, τῆς συνδρομῆς ἣν μοὶ παρέχουσιν οἱ ἄλλοι ἀοῖδοι καὶ τοῦ πλήθους ὅπερ βλέπω ἐν τῇ θεάτρῳ καὶ τόσῳ ποικίλλῃς φύσεως, ὥστε μοὶ εἶνε δύσκολον νὰ τοὺς περιγράψω. Ἐδεῖ νὰ εἰσῆρχετο τις εἰς τὰς στιγμιαίας λεπτομερείας, αἵτινες, ὅσον καὶ ἂν ὦσι χειμαρρικοί, ἐντυπώνονται ἐν τούτοις ὑμῖν ἰσχυρότατοι. Ἀλλὰ, ὅταν τὰ πάντα βαίνουν καλῶς, αἰσθάνομαι, κατὰ τοὺς θελκτικούς τοῦ Agnès στίχους:

Des choses que jamais rien ne peut égaler
Et dont, toutes les fois que j'en entends
[parler,
La douceur me chatouille, et là dedans
[remue
Certain je ne sais quoi, dont je suis tout
[remue

Ἀ! πόσον ὠραία ἐκφράζουσιν οἱ στίχοι οὗτοι ὅ,τι αἰσθάνομαι. Ἐνίοτε ἀγνοῶ πλέον τί εἶμαι, ἢ καθὼς ὁ Μόζαρ τοὺς ἐξῆς λόγους τοῦ μικροῦ Χερουβίμ:

Non se più cosa son cosa faccio,
Or di foco, ora sono di ghiaccio

Ἐὰν ἡδυνάμην νὰ σὰς ψάλλω τοὺς στίχους τούτους ἀντὶ νὰ σὰς τοὺς γράψω, θὰ μὲ ἐνοεῖτε κάλλιον, ἀγαπητέ κύριε· διότι ἐλπίζουσα νὰ μὴ παρεξηγηθῶ ὡς ἀλαζών, σὰς λέγω ὅτι πιστεύω ἐμαυτὴν ἱκανὴν νὰ σὰς διαβεβαιώσω, ὅτι ἐπιτηδεύομαι μᾶλλον καὶ μετὰ πλείονος ἐπιτυχίας εἰς τὴν ὥδὴν ἢ εἰς τὴν γραφίδα.

Δέχθητε, ἀγαπητέ κύριε τὴν ἐκφράσιν τῆς διακεκριμένης πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς μου.

Adelina Patti

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Εἰς τοὺς ἐν ὠρᾷ γάμου

Ὑπερβολικὸν θὰ ἦτο τὸ διατείνεισθαι ὅτι ἅπασαι αἱ ἐν ὠρᾷ γάμου νεάνιδες εἰσὶν ἄγγελοι, ἐνῷ ὀρθότερον θὰ ἦτο ἂν τις ἔλεγε ὅτι ὑπάρχουσι τινες ἄγγελοι μετὰ αὐτῶν ὅπερ δὲν εἶνε καὶ σπάνιον οὐδὲ τόσῳ παράδοξον. Τοῦτο δύναται νὰ καταδειχθῇ καὶ ἐν Παρισίοις μάλιστα σπανιώτερον ἢ εἰς πάντα ἄλλον τόπον συμβαίνει. Αἱ καθὼς ἀνατεθραμμέναι νεάνιδες τῶν Παρισίων εἰσὶ θαυμασίως ἀγγελικώταται· ἴσως μάλιστα καὶ εἰς τὸν ὕπατον βαθμόν. Αἱ μητέρες τῶν ἐκδιούλισθαι πλέον νοσητικῶς τε καὶ ἡθικῶς, γεννῶσιν ὑπάρξεις τοσοῦτον ἁβράς, ὥστε ἡ χεὶρ κοινοῦ θνητοῦ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὰς θίξῃ χωρὶς νὰ τὰς πληγώσῃ ἢ νὰ τὰς ἐκδάρῃ.

Τὰ τοιαύτης ἐξαιρέτου ἀναπτύξεως καὶ ἀνατροφῆς εἶδη ἐλκύουσι φυσικῶς τοὺς μελλογάμβρους· τοῖς φαίνονται ὅτι εἰσὶ μεγάλη ἐγγύτης εὐτυχίας καὶ συζυγικῆς ἀσφαλείας. Ἐνεδρεύουσι λοιπὸν οὕτως εἰπεῖν τὰς πολυτίμους ταῦτας λείας, τὰς ἀρπάζουσι θριαμβευτικῶς καὶ κατόπιν κοιμῶνται ἐν εἰρήνῃ.

Δὲν πειρώμεθα νὰ ταραξώμεν τὸν νῆδυμον αὐτῶν ὕπνον· θὰ παρατηρήσωμεν μόνον ἀπλῶς, ὅτι ὁ ἀνὴρ ὅστις μεταβαίνει εἰς μητρικὸν θερμὸν κήπιον ἵνα λάβῃ ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων φυτῶν ἐν καὶ τὸ μεταφυτεύσῃ εἰς τὴν γαστράν τοῦ γάμου, ὀφείλει νὰ ἦ φυτοκόμος ἐκ τῶν μάλα διακεκριμένων. Διότι εἰς χέρσον ἔδαφος καὶ μετὰ ἀνεπιτηδεῖων χειρῶν, σπανιώτερα φυτὰ εἰσὶ τὰ δυσκολώτερον πάντων δυνάμενα

νὰ διευθετηθῶσι· τὰ μὲν φθίνουσι καὶ ἀπομαραίνονται, τὰ δὲ παραφθείρονται ἐκφυλλίζονται καὶ μεταλλάσσουσι φύσιν ἐπιστρέφοντα εἰς τὴν ἀγρίαν τῶν κατὰστασιν.

Κατὰ συνέπειαν οὐδεὶς ποτε δύναται νὰ συμβουλευσῇ ἀνόητον ἄνδρα νὰ νυμφευθῇ κοῦφον γυναῖκα· τοῦτο εἶνε τὸ εὐκολώτερον, τὸ μᾶλλον ἀνθρώπινον καὶ τὸ μᾶλλον βέβαιον.

Οὐκὰδ Φεγγεῖ

ΜΥΘΟΣ

Αἱ νύμφαι ἅπασαι ἦσαν συνηγμέναι περὶ τῆς κοιτίδος ἐνὸς βρέφους.

Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ ἤκουον συγκεκινημένοι καὶ μετὰ σεβασμοῦ τὰς εὐχὰς ἐκάστης αὐτῶν. — «Τέκνον, θὰ γίνῃς ὠραίος, μέγας, ἀγαθοεργός· θὰ φέρῃς στέμματα χρυσᾶ· θὰ γίνῃς ἥρως· τὰ πλήθη θὰ σὲ ἀνευφημῶσιν· οἱ θαυμασταὶ σου ἐν θερμῇ ἐνθουσιασμῷ θὰ σύρῃσι τὸ ἄρμα σου. Θὰ κάμῃς τοὺς λαοὺς νὰ γελῶσι νὰ κλαίωσι, νὰ τρέμωσι καὶ νὰ φρικώσιν. Οἱ ποιηταὶ θὰ ἀποθέτωσι τοὺς μαργαρίτας τῆς Μούσης των εἰς τοὺς πόδας σου, οἱ μουσικοὶ θὰ τονίζωσι τὴν λύραν των πρὸς ἐξύμνησιν τῶν χαρίτων σου. Θὰ ἀγαπηθῇς ὑπὸ ἑκατὸν διαφόρων ἡρώιδων. Τὸ δηλητήριον καὶ τὸ ἐχφειρίδιον θὰ ὦσιν ἀνίσχυρα ἐναντίον σου· ἡ φήμη σου θὰ ὑπερβῇ κόσμους καὶ ὠκεανούς».

Ἡ μήτηρ, γονυπετής, εὐχαρίσται τὰς χάριτας. Αἶφνης ὅμως ἀνοίγεται ἀποτόμως ἡ θύρα καὶ ἐνεφανίσθη ἡ νύμφη τῆς αἰωνίας δόξης.

«Δὲν δύναμαι, εἶπεν αὕτη, νὰ σὲ ἀποστερήσω τῶν δώρων τῶν ἀδελφῶν μου· διὰ νὰ σὰς τιμωρῇσω ὅμως διὰ τὴν λήθην σας, ἰδοὺ ἡ εὐχή μου· Χάρτινα θὰ ὦσι τὰ χρυσᾶ στέμματα· θὰ γελάσῃ, θὰ κλαύσῃ, θ' ἀγαπήσῃ ἀλλὰ διὰ ξένης θελήσεως. Αὐτοὶ οὗτοι οἵτινες θὰ τὸν ἀνευφημῶσι, θὰ τῷ ἀρνῶνται σκληρῶς τὸ διακριτικὸν σημεῖον τὸ διδόμενον εἰς τὸν ἄριστον τῶν πολιτῶν. Ὁ λαός, οὐτινος θὰ ἦ τὸ εἶδολον, θὰ τὸν συντρίψῃ ἐν πλήρει τῇ δόξῃ του καὶ θὰ τὸν σύρῃ, κατεχόμενος ἐτι ἐκ τοῦ ἐρεθισμοῦ τῶν χυθῆς πρὸς αὐτὸν ἐπευφημιῶν του, εἰς τὸ ἄρμα νέου ἡρώος. Τὰς δάφνας του θ' ἀντικαταστήσωσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἄνθη ἀθανασίας καὶ θ' ἀποθάνῃ ἐν ἀθλιότητι καὶ λήθῃ, οὐδὲν ἀφίνων ὀπισθέν του, οὐδέν!

— Τί θὰ γείνη λοιπὸν; ἠρώτησε περιδεής ὁ πατήρ.